

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

Cap. I. De fine eorum, quos Deus ad religionem vocat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

LIBER PRIMVS
DE PERFECTIÖNE
RELIGIOSA.

In quo agitur de Vocatione eiusque
fine, qui est Perfectio.

CAPVT I.

*De fine eorum quos Deus vocat ad
religionem.*

ILI, ego omnium homi-
num auctor sum & condi-
tor, & idcirco peculiarem
eorum curam gero, ac vni-
cuique eam vitæ insti-
tuendæ rationem suggero, qua duce, me di-
ligendo & colendo tanquam creatorem
suum & Dominum, ab æterna salute non
excidat. Quosdam autem speciatim, inter
quos & tu numerandus es, delegi, & è mun-
do vocaui ad religionem, hoc est ad statum
sæculari longè sublimiorem & perfectio-
rem, vt perfectius me cognosceres, amares,
& coleres, pluribusque bonorum operum
meritis locupletatus, facilius ad felicitatem

A s æter-

æternam peruenires. Nec aliò officia exercitiaque omnia, quæ in religione ad quam te vocauit offendisti, destinaui, quam ut eorum beneficio ad vitæ spiritualis culmen aliquando contenderes. Si enim meritò plus ab ijs exigitur, quibus plus datum est, iure quoq; à religiosis maius perfectionis studium postulatur, quos Deus tot singularibus donis cumulauit. Sic olim dilectum populum meum Israëliticum à dura Ægypti seruitute vindicaui, ut eum ad iucundissimã promissionis terram perducerem, ibique tranquillius & perfectius cultui diuino operã daret. Ideo legem illi per Moysen dedi, & cæremonias, quas obseruaret, præscripsi. Omnes quidem ab Ægypti ærumnis sunt liberati, sed non omnes ad terram promissionis peruenerunt. Qui enim mente obdurati diuinis mandatis rebelles extiterunt, velut ingrati pro meritis suis castigati sunt & è uiuis sublati. Nec enim dignus est uenia, qui benefactoris & Domini sui mandata contempserit.

O quantum falluntur religiosi illi, qui se uocationi suæ facere satis existimat, si conscientiam suam grauioribus peccatis non inquinent, & dum minimum aliquod opus bonum præstant, come contentum

CIC-

credunt, & ideo posthabita omni perfectionis assequendæ cura in cultu diuino oblanguescunt. Non ita se res habet, ego enim illos laqueis mundi, & grauiorum lapsuum periculo non alia de causa exemi, quam vt promptius expeditiusque ad perfectionem vitæ spiritualis aspirarent, me piè colendo, & iugè sanctarum actionum exercitio gratiam meam promerendo. Certè, quisquis incuriosè negligit contendere ad perfectionem, quam postulo, præterquam quod retrocedat & deficiat, mihi nequaquam placet. Nam vt per Prophe- *Psal. 86.* tam meum dixi, non satis est declinasse à malo, sed insuper facienda sunt bona, religioni, ad quam quisque vocatus est, congruentia. Magnam iacturam facit, qui, quando commodè potest, vberem rerum spiritualium quæstum per incuriam negligit. Quare neque mirum est quosdam religiosos nunquam pertingere ad inæstimabiles thesauros, à me in terra uiuentium illis præparatos: immo nec mirum est quosdam deserta uocatione sua ad ollas Aegypti, id est, ad sæculum redire. id enim iustissimè ob eorum torporem & ingratitude[m] permitto. Meritò siquidem exiit[ur] bonis, qui vel ea non agno-

agno-

agnoscit, vel certe ijs non vtitur, quemadmodum conuenit.

Si eos tantum à mundi calamitatibus & fraudibus liberassem, magnum satis beneficium praestitissem, at praeterea vos vocaui ad religionem, & in meam quasi familiam adscripsi, omnique commoditate donauit, vt perfectius mihi seruiretis. Age dic mihi, quisquis ad perfectionem illam me amandi colendique anhelare non vis, sed sat esse arbitraris, si peccato mortali me non offendas, vtri damnum maius inferas, mihi an tibi? tibi certe soli, & quidem opinione tua grauius. Rursum dic. Si in saeculo omnia tibi commoda suppetere, & immunis esses ab omnibus vitae periculis, atque etiam de salute animae certus, nonne magni beneficij loco duceres seruire mihi, tuo creatori & Domino? Ita certe. Iam ergo cum per me omnibus saeculi ærumnis sis solutus, & vtrisque corporis animique periculis liberatus, vt mihi Regi gloriae commodius seruire possis, iudica ipsemet, an non conueniat omnem torporem & negligentiam ab animo excludere? An forte putas, ideo me à te puriorem perfectioremque amorem atque cultum, quam à saecularibus reposcere, quod
inde

inde commodum aliquod mihi accedat? Nequaquam, ego enim officio tuo & ministerio opus non habeo, omnisq; officiorum tuorum fructus non in me, sed in te redundat. Deinde status tui professio id postulat, vt quanta potes perfectione mihi seruias, cum religio aliud non sit, quam schola perfectionis. Nec aliud est, religiosum esse, quam viam inire, qua ad amoris, cæterarumq; virtutum diuinarum perfectionem contendatur. Quocirca vana est eorum religio, qui in bonorum operum exercitatione hanc perfectionis viam negligunt. Hoc enim est, quod ab omnibus religiosis requiro, hoc volo; & ideo ex huius mundi laqueis extractos in paradiso religionis collocaui. Arbor diu in horto manere non potest, quæ fructum, ob quem plantata est, non protulerit.

In quo consistat amoris cultusque diuini perfectio ad quam religiosus est obligatus, quidq; Deus ab eo requirat.

CAPVT II.

EST O, præter religiosus aliquis magna & admiranda, si ea amore mei impuls.